

— Каратъ ме да спя въ кухнята на тухлитѣ, но азъ никога не мога да се наспя, защото щомъ дрѣмна, дѣтето заплаква, а господарката изрѣмжава: „Ей глухчо, ела го люлей!“ . . . Люлѣя го азъ и пакъ задрѣмвамъ, а господарьтъ стане, бие ме и ме дърпа за коситѣ . . . Охъ, дѣдо, вземи ме отъ тука, моля ти се! . . . Азъ нѣмамъ баща, нѣмамъ майка, ти си ми всичко, смили се, вземи ме!..

— Азъ ще работя тамъ на село, ще ваксвамъ обуща на селскитѣ господари, ще паса добитѣка; моля ти се като на Господъ, вземи ме . . . Азъ тукъ не мога, ще умра, съжали ме, милий дѣдо!..

— Азъ съмъ сираче, всички ме биятъ, не ме хранятъ, не ме оставятъ да се наспя и азъ все плача . . . Ахъ, дѣдо, тебе не сж те били съ калѣпи, да знаешъ какъ боли! . . .

— Милий дѣдо, ще ти цѣлувамъ краката; ако направя нѣщо лошо, то заколи ме като бачовата спирдонова коза . . . До земята ще ти се покланямъ, и денѣ и нощѣ ще моля Бога за тебе. Кога стана голѣмъ, ще те гледамъ като очитѣ си; Никому не ще дамъ лошо да ти стори, а кога умрешъ, азъ ще се моля за душата ти . . .

— Милий дѣдо, ела ме вземи! Азъ самъ ще избѣгамъ, но нѣмамъ обуща, а безъ обуща кждѣ ще отида по сиѣга . . . Ела, ела, милий ми дѣдо! Като прѣдъ дѣда Господа ти се моля, вземи ме отъ тука. Смили се надъ мене, бѣдното сираче! Инакъ ще умра отъ бой и гладъ. Завчера пакъ ме би господарьтъ съ ремикъ по главата. Азъ паднахъ и не помна какъ съмъ се свѣстилъ... Отъ куче по лошо живѣя . . . Милий дѣдо, ела, ела . . . Твой внукъ Ванчо.“